

THE SAUNG

သိုးဆောင်း

FIRST EDITION
SECOND EDITION

ဒေါ်ဆုလှတစ်လှမ်း
အချစ်တောင်းခံလွှာ

SHWE THAMIEE PUBLISHING HOUSE

နိုင်ငံတကာ သံရုံးတစ်ခုရဲ့ အဝင်ဝနားမှာ လူတချို့ တမျှော်တခေါ် ရပ်တန့်နေကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ အမြင် အာရုံတွေ အားလုံးက သံရုံးထဲကို တစ်မဲ့စိမ့်ကြည့်ပြီး တရိပ်ရိပ် စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာ တွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဟန်တွေ ပေါ်နေတယ်။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ။

လူတွေပုံစံ ကြည့်ရာတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အထက်တန်းကျတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့တလေတွေလည်း သန့်ပြန့်တောက်ပြောင် နေကြတယ်။ ပြီးတော့ လူအများကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ အယောက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပါ။

တချို့က လွယ်အိတ်တွေ စလွယ်သိုင်းလို့ ။ တချို့ကျတော့လည်း ဆေးပေါ့လိပ်တိုတွေကို ခဲလို့ ၊ စိတ် လှုပ်ရှားမှုကို ရရာလက်နက်တွေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေဖျောက်နေပုံပါပဲ။ သူတို့ ပုံစံတွေကို ခြုံငုံအကဲခတ်ရရင် တော့ အနီးစပ်ဆုံး အနုပညာသမားတွေ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ၊ အနုပညာသမားတွေပါ။ အနုပညာကို တရှိုက်မက်မက် ခုံမင်သူတွေပါ။ အနုပညာကို ဘုရားသခင်လို ကိုးကွယ်ကြသူတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုထူးဆန်းနေတာက ဒီအနုပညာသမားတွေ သံရုံးရှေ့မှာ ဘာလို့ စုဝေးနေကြတာလဲ။ လုံးလုံး မသက်ဆိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ အစုလိုက် တည်ရှိနေတာမို့ ထူးဆန်းကာ နေပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ညကြီး အချိန်မတော်။ ဟုတ်တယ်။ ယခုတည်ရှိနေဆဲ အချိန်ကား ညသန်းခေါင်ကျော်လို့ ညလယ်နှစ်နာရီထိုးနေ ပြီ။

မာကျူရီမီးရောင်တွေက ဖျတ်ဖျတ်လင်းနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့ တွေကတော့ ဇွဲနဲ့ပဲကြီးစွာနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်အလာကို စောင့်မျှော်လို့ နေတယ်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ စုဝေးနေတဲ့ သူတွေထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကို စတင်ကြားရပါတယ်။

"နှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ ဘာလို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ"

ဘယ်သူမျှ ပြန်ဖြေသူ မရှိကြဘူး။ အကုန်လုံးကလည်း ထိုမေးခွန်းကို ပဲ စဉ်းစားနေကြတာပါ။ အမှန်က ထွက်လာဖို့ ကောင်းနေပြီ။

"ဘယ်အချိန်က တွေ့ခဲ့တာလဲ"

"ညနေ ခြောက်နာရီ"

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေသံကြားရတယ်။

"ဘယ်သူပါလဲ..."

"ဘယ်သူမှ မပါဘူး..."

အမေးအဖြေတို့ စိုးရိမ်တကြီး သွက်လက်နေကြတယ်။ တကယ်ပါပဲ၊ ဘူးအပေါက်တစ်ရာသာ ပိတ်နိုင် မယ်၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို မပိတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အရမ်းမှန်တဲ့ စကားပါ။ အဲ့ဒီပါးစပ်တစ်ပေါက်ကြောင့် ပဲ အခုလို သူတို့ တွေ စုဝေးခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဝတ်ထားတဲ့ ခန့်ခန့်ညားညားလူကြီး တစ်ယောက်က သူရဲ့

လက်ကိုင်ဖုန်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး မေးတယ်။

"ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ"

"ဒီလိုပဲ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ သိလာခဲ့တာ"

"တကယ်ရော ဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါဆို ဒီအချိန်ထိ ဘာလို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ..."

ခဏတိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့မှ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးမျှင်တွေနဲ့ တစ်ယောက်က...

"ဆေးရုံကကိစ္စ မပြီးပြတ်သေးလို့ နဲ့ တူတယ်"

တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်လူကြီး ခဏငြိမ်သွားတယ်။ နောက်ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြီး...

"အင်း... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ဒါနဲ့ ... နောင်ရိုးကရော..."

ထိုမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးမျှင်တွေနဲ့ လူကပဲ စိတ်မကောင်းဟန် ပြောပြပါတယ်။ စကားဆုံးတော့ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လူကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ နှမြောတသဖြစ်ဟန်၊ ယူကြိုးမရ ပုံစံတို့ တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်သွားပြီး...

"ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ"

တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားပါတယ်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ အမေးအဖြေလုပ်နေသူ နှစ်ယောက် ကြားကို နောက်တစ်ယောက်က ဝင်မေးတယ်။

"တကယ်ရော အဲလို ဖြစ်နိုင်လို့ လားဗျ"

မုတ်ဆိတ်မွေးမျှင်တွေနဲ့ လူ စဉ်းစားသွားပါတယ်။ သူ့ပုံစံက ပညာရှိ တစ်ယောက် ပုံစံ မပေါက်ပေမဲ့ ဗဟု သုတတော့ အတော်အတန် ပြည့်ဝ ပုံပါပဲ။

"ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ နောင်ရိုးက အရင်ကတည်းက အားငယ်တဲ့ ဓာတ် ခံရှိတယ်။ မွေးကတည်းက လူ တကာ အနှိမ်ခံ၊ အခိုင်းခံဘဝမှာ ကြီးပြင်းလာတော့ လူတောမတိုးရဲတဲ့ စိတ်ဝေဒနာ တစ်မျိုးလည်း ရှိ တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ စိတ်ဓာတ်ချို့တဲ့ တာပေါ့ကွာ။ ဒါကိုမှ နောက်ထပ် ဖိစီးမှုတွေ ထပ်တိုးလာတယ်။ မအိပ် နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်လာ တယ်။ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရင်က တည်းက အကျင့် မလုပ်ထားတော့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ သတိ သူ့မှ မရှိတော့ဘူး။ အဓိကကတော့ သတိပဲ။ သတိလွတ်သွား တဲ့ အချိန်မှာ အ ခုလိုဖြစ်သွားတာပဲ"

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နဲ့ လူကြီးရဲ့ စကားကို နှစ်ယောက်လုံး လေးလေး နက်နက် နားထောင်နေကြတယ်။ စကားရှည်ကြီးဆုံးတော့ သက်ပြင်း ကိုယ်စီချရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကြပါတယ်။

ရှည်လျားဖြူလျော်နေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်ကို ဖွဖွယယ ပွတ်ရင်း ထပ်ဆက်တယ်။

"အင်း... ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပဲ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လူကြီး အိတ်ထဲက လက် ကိုင်ဖုန်းမှာ ထမြည်လာတယ်။ ဖုန်း အရည်အသွေးကောင်းလို့ လား တော့ မသိဘူး။ တစ်ဖက်လူရဲ့ ပြောစကားကိုပါ အတိုင်းသား ကြားရတ

ယ်။

"ဟယ်လို..."

"ကိုသက်နိုင်... အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"ငါ သံရုံးရှေ့မှာ "

"ဒါဆို အဲဒီသတင်းက တကယ်ဟုတ်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတောင်ကြည့်ချင်လို့ စောင့်နေတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ"

"ဟာ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပဲ စောင့်နေသူ လူအုပ်ကြီးဆီမှ လှုပ်လှုပ်လှိုလှို အသံများ ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"ဟာ... နေဦး... နေဦး မလာနဲ့ ဦး၊ ထွက်တောင် လာပြီလား မသိဘူး"

ထိုခဏ...

ဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်စီးက မီးစုံဖွင့်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှာ တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စောင့်မျှော်နေကြသူတွေ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေကလည်း သံရုံးထဲမှ ထွက်လာမဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်ပိုင်းဆီကို တောက်တောက်စူးစူး ကြည့်ကုန်ပြီ။

ပထမဆိုင်ကယ် နောက်မှာ ဆိုင်ကယ်နောက်တစ်စီး ထပ်ပါလာတယ်။ ထိုဒုတိယ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ပထမဆိုင်ကယ်အတိုင်း မီးစုံဖွင့်ပြီး တရွေ့ရွေ့မောင်းနှင်လာတာပါ။ အမြင်ရိုးနေပြီ မဟုတ်ပေမဲ့ အား

လုံး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ဦး။ ဒါမှ မဟုတ် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ရွှေ့ပြောင်းသွားလာတော့မယ် ဆို ရှေ့ဆုံးမှ မောင်းနှင်ရမဲ့ လမ်းရှင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေပါ။

မောင်းနှင်သူ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားတဲ့ အတွက် ပိုပြီး သေချာလို့ နေတယ်။ ဒီလိုဆို သေချာပါပြီ၊ ကြိုတင်သတင်းရထားတဲ့ အတိုင်း လေယာဉ်ကွင်းကို တိုက်ရိုက်တန်းဆင်းတော့ မှာ ပါ။ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး နောက်မှာ ကားအမည်းကြီး နှစ်စီး ပါလာတယ်။ မြင်ရုံနဲ့ စောင့်နေသူတွေ အားလုံး သိလိုက်တယ်။ သူတို့ ကားအတွင်းထဲကို ဘာမျှမြင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝေဝါးသွားပြီ ဆိုတာလည်း တွေးမိတယ်။

သူတို့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သံရုံးဝန်းခြံတံခါးကြီး တဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွားတယ်။ ထိုအထဲမှ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး အရင်ဆုံးထွက်လာ တယ်။ ထို့နောက်မှာ ကားအမည်းကြီးနှစ်စီး၊ ပြီးတော့ နောက်ချန်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး၊ စောင့်ကြည့်သူတွေ အားလုံး တမေ့တမောနဲ့ ဆွံ့အ သွားကြတယ်။

အကုန်လုံး အာစေးမိသွား သလိုပါပဲ။ မီးဖွင့်ကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတဲ့ ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ ထိပ်ပိတ် နောက်ပိတ် ဆိုင်ကယ်လေးစီးကို ကြည့်ပြီးတော့ အသက်မဲ့သယောင် လှိုက်မောတိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ သူတို့ ရင်ထဲမှာ လည်း တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသွားသလို။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဘယ်သူက စပြောလိုက်တဲ့ စကားသံတစ်သံလည်း မသိပါဘူး။

"လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ကြမယ်ကွာ...၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ ဖွင့်ပြရင် ဖွင့်ပြမှာ ပေါ့"

အနီးနားမှာ ဗုံးတစ်လုံး ကပ်ကွဲသွားသလို ထိုစကားက အားလုံးကို ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်သွားစေတယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ လိုက်ကြမယ်ကွာ..."

"ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းရောက်ရင်တော့ ပြရင်ပြမှာ ပေါ့"

"လိုက်ကြမယ်၊ ဒါမျိုးက ကြည့်ရခဲတယ်"

ခဏချင်းပဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှုပ်ထွေးသွားတယ်။ ကားငှားသူ ငှား၊ မှတ်တိုင်ပြေးသူက ပြေးနဲ့ ။

အံ့ဩငေးမောသွားသူ တစ်ယောက်ကတော့ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ ဖုန်းတစ်ခုကို အလျင်မြန်ပြောဆိုပြီး ပြေးထွက်လာတယ်။

"ဟေ့ကောင်... ဒီကို မလာနဲ့ တော့၊ လေယာဉ်ကွင်းကိုပဲ တန်းဆင်းခဲ့။ ဒီမှာ ထုတ်ပြမသွားဘူး"

ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသံရုံးတစ်ခုရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ပြန်လည် အိပ်မောကျသွား ပါတယ်။

အပြင်မှာ တစ်စထက်တစ်စ မှောင်မိုက်လာနေပြီ။ သူ သိနေတယ်။ ဒါ သူ လိုချင်တဲ့ အချိန်ကောင်း တစ်ခုပဲ။ သူ လိုချင်နေတာ ညရနံ့၊ ဒီရနံ့ကို သူ လိုချင်နေတာ။ သူ အသက်သွင်း ပုံဖော်နေတဲ့ ဆေးရောင်စုံ ကား ချပ်ကြီးက ညရဲ့ အငွေ့အသက်ကို တမ်းတမ်းတတ တပ်မက်နေတာ သူ သိနေတယ်။

ဒါမှ လည်း သူ ရေးဆွဲရကျိုးနပ်မှာ လေ။

တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်ပြီး သံတိုင်တွေကြားက အပြင်ကို မျှော်ကြည့် လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှောင်ထုက လောကကြီးထဲကို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေပြီ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်နေကြပြီ။

အတွင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အမှောင်တစ်ဖက် အလင်းတစ်ဖက် တိုးဝင်နေတဲ့ သူ့အခန်း လေးက သွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

ဟိုထောင့်စွန်းဘက်မှာ သူ အိပ်နေကျ ခုတင်တစ်လုံးရှိတယ်။ ထိုကုတင်က ယခုတော့ သူ့ကို ခြောက် လှန့်နေပါပြီ။

ဘာကြောင့် လဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူပိုင်အခန်းရဲ့ သူ့ကုတင်ပေါ်မှာ မိန်းက

လေးတစ်ယောက် အေးစက်စက် လဲလျောင်းနေတယ်။ အိပ်ရာခင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးတွေလည်း နေရာပျက်ပြီး တွန့်လိမ်ကွေးကောက်လို့ ။ မိန်းကလေးရဲ့ ဆံပင်ပျက်တွေက ထိုအိပ်ရာခင်းကြေကြေပေါ်မှာ ဟိုတစ်ပင်၊ ဒီတစ်ပင် လဲလျောင်းနေရာယူထားပေမဲ့ သူ ရှင်း လင်းခြင်း မပြုဘူး။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ ဘူး။ ပုံပျက်သွားမှာ တောင် စိုးနေတဲ့ သူလေ။

"ဖျောက်..."

မီးဖွင့်လိုက်တယ်။ ငွေရောင်ဖန်ချောင်း လင်းလက် လာပြီးနောက်မှ ထိုမိန်းကလေးရှိရာသို့ သူ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကြက်သီးတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျန်းဖျန်း သီးသွားတယ်။ မသိစိတ်ရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် တံခါးရှိရာဆီ အကြည့်ရောက်သွားပေမဲ့ သော့ခလောက်တန်းလန်းနဲ့ တံခါးက သူ့ကို သရော်ကြည့် ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောလိုက်တယ်လို့ တောင် ထင်မိတယ်။

"ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား။ ခင်ဗျားပဲ တံခါးကို သော့ခတ်ပြီး သော့ကို ပြတင်းပေါက်က လွှင့်ပစ်လိုက်တာ လေ"

ဟုတ်မယ်၊ တံခါးက သော့ပိတ်ထားပြီးသား။ သူ ဘယ်လိုမှ အပြင်ထွက်မရဘူး။ ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ သူ အရူးတစ်ယောက်လို တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိတယ်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ပန်းချီဆွဲတာပေါ့၊ ပန်းချီဆွဲချင်လို့ ကိုတမင်လုပ်ပစ်လိုက်တာ"

သူ တရွေ့ချင်း ကင်းဗက်(စ်) ဆီသို့ ရွေ့သွားလိုက်တယ်။ ကင်းဗက်(စ်) ရှေ့ ရောက်တော့ အတန်ငယ် ရပ်တန့်ကာ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကား

ကို ကြည့်တယ်။ ယခုမှ စလုံးရေး စပဲ ရှိသေးပါတယ်။ ပြီးဖို့ အဝေးကြီး လို သေးတယ်။ နောက်ပြီး သူလိုချင်တာ ဒီပုံစံ မဟုတ်ဘူး ။

ညှီစို့စို့အနံ့၊ ညရနံ့၊ အိပ်ရာခင်းပေါ် တလူလူ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ဆံပင်၊ ဖွာ ကျဲရှုပ်ပွနေတဲ့ သူမရဲ့ ဆံပင် ဖားလျား၊ တစောင်းလှဲနေတဲ့ မျက်နှာ၊ ပက် လက်မကျတကျ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ချောက်ချားဖွယ် အငွေ့အသက်တချို့ က သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်။

စောင့်ရဦးမယ်။ လိုချင်တဲ့ ပုံစံရဖို့ တော်တော်စောင့်ရဦးမယ်။ ယခု ဆို သူမ သူ့အခန်းထဲ ရောက်နေတာ နှစ်ရက်တင်းတင်း ပြည့်ပြီပေါ့။

ညက တစ်စထက်တစ်စ မှောင်မိုက်လာတယ်။ နှလုံးခုန်သံတွေ တဒု တ်ဒုတ် အော်မြည်နေပေမဲ့ သူ အကြောက်တရားကို တွန်းလှန်ရင်း စုတ် တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုတင်ပေါ်ကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်တယ်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ညလေအေးက ပြတင်းပေါက်မှ တိုးတိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ဝင်ရောက် လာပါတယ်။ သွေးပျက်ဖွယ် အငွေ့ အသက်တို့ ခဏတာပျောက်ရှ သွား တယ်လို့ ထင်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ၊ စိတ်က ပြန်လည်ချောက်ချားလာတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းရဲ့ ထောင့်စွန်းမှာ လူတစ် ယောက် ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေတယ် လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်။

" မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... မရှိဘူး... မရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း၊ ငါရယ် ပန်းချီ ကားရယ်၊ ဒါပဲ ရှိတယ် "

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသလို တတွတ်တွတ်ပြောရင်း လက်ထဲက စုတ်တံကို ဆေးခွက်ထဲသို့ နှစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကင်းဗက်(စ်)ပေါ်

ကို စုတ်တစ်ချက် ရေးခြစ်တယ်။

ခဏလေးပါပဲ။ သူ့ပါးစပ်က အသံတွေ တိတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူပိုင်အခန်းလေးက ပြန်လည်ငြိမ် ကျသွားတယ်။ ညှိစို့စို့အနံ့အသက် တွေ တလှိုင်လှိုင် ထကြွလာတယ်။

အခန်းလေးထဲမှာ က...

သူရယ်၊ ပန်းချီကားရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ရယ်...

(a)

အောက်တိုဘာ မိုးကောင်းကင်က ဆေးသားတွေကို ဖဲ့ချပြီး ရေနဲ့ ရေမွှေး ပက်ထုတ်လိုက်သလို မိုးတွေ တဖွဲဖွဲ ဝေသီနေတယ်။ အင်္ဂလိပ် စာ သင်တန်းလေးတစ်ခုရဲ့ အရှေ့ဆုံး ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး သူ တစ်ယောက် တည်း မိုးမနက်ခင်းရဲ့ ဒုတိယမြောက် ရွာသွန်းမှုကို မှိုင်းမှိုင်းဝေ ဝေ ထိုင်ကြည့်နေချိန်ပေါ့။

ဆရာ မလာသေးပါဘူး။ ဆရာ မလာသေးလို့ သူတို့ တွေလည်း ဆူဆူညံညံ မရှိလှဘူး။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ဒီသင်တန်းလေးက သူ ပါဝင်မှ ခုနှစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျန်သူတွေကတော့ ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ်စကားပြောနေကြပေမဲ့ သူ့လို အထီးကျန်ဆန်သူကတော့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အုပ်မှိုင်း သွန်းဖွဲ့နေတဲ့ မိုးစက်တွေကို

သာ တစ်စက်ချင်း လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ကြာလာတော့ မျက်လုံးညောင်းလာတာနဲ့ အိတ်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖတ်နေလိုက်တယ်။ ဒီသင်တန်း လာတက်ရတာကလည်း တခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပြုစုထားတဲ့ ပန်းချီသဘောတရားစာအုပ် ဖတ်ချင်လို့ ပါ။ ညှိုးရော်နွမ်းပါးလှတဲ့ မိသားစုကို ဇွတ်ထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရပ် တည်နေရပေမဲ့ လောက်ငှတယ်ရယ်လည်း မရှိပါဘူး။ နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခုကြောင့် အသက်ဆက်လို့ ရနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ။ ပြီးတော့ တစ်လတစ်ခါလည်း နယ်က နွမ်းပါးနေ တဲ့ မိသားစုကို တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ပေးရတယ်။

သူ့ဘဝရဲ့ ရပ်တည်မှု၊ လွတ်လပ်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု အားလုံးက ပန်းချီဆွဲနေစဉ် တစ်ချိန်မှာ ပဲ အေးချမ်းနေ တာပါ။ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ဘဝက ခါးသက်ညှိမည်းလွန်းလှတယ်။ ပြီးတော့ ဘဝမှာ မေ့နိုင်သမျှ အရာအား လုံးကိုလည်း မေ့ထားတယ်။

ချမ်းသာမှု၊ စည်းစိမ်၊ ငွေကြေး၊ အချစ် စသဖြင့်ပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အခုအချိန်မှာ သူနဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်သလို နောင်အခါမှာ လည်း သူ့ကို အမြဲခြောက်လှန့်နေမဲ့ တစ္ဆေတွေပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပြေးလွန်းတဲ့ လူကိုမှ ဒဏ်ခတ်၊ ခလုတ်တိုက်ပစ်လိုက်သလို။ ထိုသော မနက်ခင်းမှာ ပဲ အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အောက်မှာ သူ ကျရှုံးခဲ့ရပါတယ်။

မပြင်းမပျော့ တိုးတိုက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းတစ်ခုကြောင့် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ သူ့ခြေ ထောက်တို့ ဟန်ချက်ပျက်သွားတယ်။ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရတာကတော့ စိန်ပွင့်လေးတွေ အတန်းလိုက်စီထား

တဲ့ ဖိနပ်သဲကြိုးလေးတစ်ခုပါ။

ထိုသဲကြိုးလေး အောက်မှာ မှ ဖောင်းအိဖြူဝင်းနေတဲ့ ခြေဖမိုးလေး။
အရင်ထဲက ခေါင်းငုံ့တတ်သူ တစ်ယောက်မို့ ကျင့်သားရနေတဲ့ မျက်ဝန်း
ညိုညိုနဲ့ ပဲ မော့ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။

ထို သော ခ ဏ မှာ ကမ္ဘာမြေက တုန်ဟည်း၊ လျှပ်စီးတို့
ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်၊ တိမ်လိပ်တို့ လွင့်ပါး၊ နေမင်းကို မွေးထုတ်သူ၊ န
တ်သမီးတစ်ပါးရဲ့ အလှကို ပြတ်ပြတ်ကွင်းကွင်း မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဆော်ရီးနော်..."

"ချစ်သူ..."

အနှစ်နှစ်အလလ ဒဏ်ခတ်ထားတဲ့ စကားက နှလုံးသားထဲကို မ
ထင်မှတ်ဘဲ သွန်ကျလာတယ်။ ကိုယ့် ဘဝမှာ အံ့ကြိတ်ဖို့ မေ့နေခဲ့တာ အ
ခုချိန်အထိပါပဲ။ ခေါင်းငုံ့တတ်အောင် အမြဲလေ့ကျင့်ထားသူ တစ်
ယောက်ဖို့ တောင်းပန်သူကိုတောင် စိတ်ထဲက အားနာသွားတယ်။

ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောစရာစကားတွေက အဝေးထွက်သွားကြတာ
မို့ ကမန်းကတန်း ပုံစံနဲ့ ပဲ ခေါင်း ပြန်ငုံ့လိုက်တယ်။ သူမကတော့ သူ့ကို
တောင်တောင်ငေးငေးကြည့်ရင်း စာသင်ခန်းရဲ့ တစ်ဖက်ထောင့်စွန်းကို
ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားပါတယ်။

အဲ့ဒီနေ့ကစပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဝေခဲ့တာပေါ့။ သူ
မက သူတို့ သင်တန်းကို လမ်းတစ် ဝက်က ဖြတ်တက်သူဆိုရင်လည်း မ
မှားပါဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း သူ ဘာမှ မသိဘူး။ အတော်ကြာမှ သိခွင့်
ရ တာလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူမရဲ့ နာမည်လေးပါ။

‘လမင်း’တဲ့ ။

သူ့ရင်ထဲကို ရွှေဝါရောင် အလင်းတွေ တခမ်းတနား ဖြတ်စီးသွားသူ လေးပေါ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ည ရောက်တိုင်း ကောင်းကင်ကို ခဏခဏ မော့ကြည့်မိပါတယ်။ ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်သူလေး ပေါ်လာလိမ့်နိုးနိုးနဲ့ ပေါ့ ။ နောက်မှ သတိရတယ်။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပေါ်လာနိုင်မှာ လဲ။ လကွယ် ညကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ။

အတန်တန် တားမြစ်ပေမဲ့ စိတ်နဲ့ ခန္ဓာက နှလုံးသားရဲ့ အလိုကို မက နှံ့ကွက်နိုင်ဘူး။ အခါခါပဲ။ သူမရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်ကို နောက်က တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားမိပါတယ်။ ကံကောင်းတာက သူတို့ သင် တန်းလေးရဲ့ နှစ်လမ်းကျော်မှာ ‘မြင့်မြတ်တော်ဝင်’ ဆိုတဲ့ သူမတို့ ရဲ့ စံ အိမ်တော်ကြီး ရှိနေတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကားနဲ့ လာကြိုတတ်ပေမဲ့ ခြေကျင်လျှောက်ပြန်တဲ့ နေ့တွေက များ ပါတယ်။ သူမလို တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်ဘေးမှာ သူ့လို လ မ်းဘေးအမှိုက်တစ်စ ကပ်ရပ်လို့ မသင့်မှန်း နားလည်တာမို့ ခပ်ဝေး ဝေး ကပဲ မျှော်လင့်ငေးငေးနဲ့ သူမ ခြေလှမ်းတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လမ်းဘေးက အမှိုက်တစ်စမှာ လည်း သူမ နင်း လျှောက်ဖို့ ကျောပြင်တစ်ခု ရှိနေတာပါ ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နောင်ရိုးဆိုတဲ့ ကောင် လေးတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကပေးတဲ့ ငတ်မွတ်မှုတွေနဲ့ ကျောင်းတက် မှန်လို့ လာခဲ့ပါတယ်။

"နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"နောင်ရိုး"

"နင် ဘာလို့ သင်တန်းပြီးတိုင်း ငါ့နောက်က လိုက်လိုက်နေတာလဲ"

ဆွံ့အတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အရမ်းလွယ်တဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်မဆောင်ရပါပဲ သူ တကယ်ဆွံ့အ သွားခဲ့တယ်။

သင်တန်းကို တက်ရတဲ့ လှေကားအရင်းမှာ ခါးထောက်ကာ ရပ်ပြီး ရန်လိုမှုတွေနဲ့ သူမက စိမ်းဖန့်ဖန့် ကြည့်လို့ နေတယ်။ မွေးကတည်းက ခေါင်းမောနိုင်စွမ်း မရှိသူမို့ ခေါင်းငုံ့လျက်နဲ့ ပဲ ဖျော့ရီအားငယ်နေမိတယ်။

သူ့ကို ကူညီမဲ့သူလည်း မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့လည်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိတယ်။ နံဘေး ဝန်းကျင်က လူတွေကတော့ အချစ်ကို စောင့်ရှောက်သူ ဘက်တော်သားတစ်ယောက်ကို ရာဇဝတ်သား တစ်ကောင်ပမာ ကျေကျေမူးမူး ရှုတ်ချကြည့်တွေနဲ့ မော်ကြွားလို့

"ပြောလေ..."

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ထွက်လာတော့ သူ ရိုးသားစွာနဲ့ ပဲ အမှန်ကို ဆိုမိပါတယ်။ လိမ်ညာနေစရာ မလို ပါဘူး။

အရာရာနိမ့်ကျသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ အမြင့်မှာ ထားတတ်အောင် မွေးမြူထား တယ်။

"လမင်းကို မြင်နေရရင် ကျွန်တော် အလိုလိုပျော်နေလို့ ပါ"

(b)

အချစ်ဆိုတာ ကြယ်တွေကြွေတိုင်း စပ်ခွင့်ရှိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတာ သူ အချိန်အတော်ကြာမှ သိခွင့်ရခဲ့ တယ်။ ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုတာ မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေးတွေ နတ်သက်ကြွေတာတဲ့ ။ လူ့ပြည်မှာ လူလာဖြစ်တာ တဲ့ ။

ဒီစကားသာ မှန်ရင် အချစ်ရဲ့ ဘက်တော်သားတိုင်း ကြယ်ကြွေရင် ကဗျာစပ်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဟုတ်တယ် လေ၊ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ချစ်သူဟာ ကမ္ဘာတွေ ဘယ်နှခါပြောင်းပြောင်း၊ နတ်သက်ကြွေတဲ့ နတ်သမီးလေးပဲ မဟုတ်ပေဘူးလား။ ချစ်တတ်တဲ့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ချစ်သူတိုင်းမှာ အကြည်းတန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အကုန်လုံး နတ်သက်ကြွေသူ ချည်းပါပဲ။

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့ ချစ်သူရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလာခဲ့တယ်။ သူ့အပေါ်ကို အရင်ကထက် အလေးဂရုပြုလာတယ် ။ တစ်စားပွဲတည်း အတူထိုင်လာတယ်။ စာအတူ သင်လာတယ်။ လမ်းအတူ လျှောက်လာတယ်။ ဘယ်သူမှ မရရှိနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အိပ်မက်ဆန်ဆန် သူ့ဆီရောက်လာတယ်။

ဘဝရဲ့ ပထမအချိန်တွေ အားလုံးမှာ ခေါင်းငုံ့အောက်ကျိုမှုတွေနဲ့ သာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲကို ချစ် သူ ရောက်ရှိ လာပြီး နောက်မှာ သွေးလည်ပတ်မှုတွေ တစ်မျိုးပြောင်းလာတယ်။ ဒါကလည်း ချစ်သူကြောင့် ပါပဲ။ ရင်ထဲကသာ ချစ်သူလို့ အရဲစွန့်ခေါ်ရပေမဲ့ အပြင်မှာ တော့ နာမည်ကိုတောင် သူ ကျယ်ကျယ် မခေါ်ဝံ့ပါဘူး။

ဒါတွေကိုပဲ ချစ်သူက စိတ်ပါလက်ပါ ထိန်းမတ်ပြုပြင်ပေးတာပါ။

"နောင်ရိုးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိလား"

သင်တန်းက အပြန်မှာ လမ်းအတူ ယှဉ်လျှောက်ရင်း သူမက မေးလို

က်တာပါ။ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နှုတ် က ပြောထွက်ဖို့ အင်အားမရှိဘူး။

ကမ္ဘာမှာ စိတ်ဓာတ်အပျော့ညံ့ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘယ်သူမှ မသတ်မှတ်ဘဲ သူဆိုတာ စိတ်က အလိုလို ခံယူထားပြီးသားမို့ ခေါင်းကို သွင်သွင်ယမ်းပြလိုက်တယ်။

"မှတ်ထား၊ နောင်ရိုးဆိုတာ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလရဲ့ သမိုင်းဝင် တိုက်ပွဲနာမည်ပဲ။ ဖောင်ဖျက်တယ် ဆိုတာရော ကြားဖူးလား"

ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...

"ဖောင်ဖျက်တိုက်တယ်ဆိုတာ အဲ့ဒီတိုက်ပွဲက ပေါ်လာတဲ့ စကားပေါ့ ။ ရန်သူအင်အားက အများကြီး၊ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပြန်လှည့်လို့ မရအောင် ဖောင်တွေကို ဖျက်စီးပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ တွေ အားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အရှုံးဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး ။ အနိုင်တိုက်ရင်တိုက်၊ မတိုက်ရင် အားလုံးသေမယ်၊ ဒါပဲ"

သူမ အားနဲ့ မာန်နဲ့ ပြောဆိုနေပေမဲ့ သူကတော့ ဘေးမှာ ခပ်ယိုယိုကလေးပဲ ပါကာ လာတယ်။

"နာမည်က နောင်ရိုးလို့ ပေးထားပြီး ဘာလို့ အဲလောက် စိတ်အားငယ်နေရတာလဲ"

ဪ... ချစ်သူ။ စိတ်အားငယ်တယ်ဆိုတာ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ တရားဝင်ရောဂါ တစ်ခုပါ။ စိတ်အားငယ်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ဒါတွေက ကိုယ်ရဲ့ ကျင့်သားရနေတဲ့ လှောင်ချိုင့်တစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီလှောင်ချိုင့်က တံခါးကို အသေပိတ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ကို ထွက်ခွင့်မပေးဘူး။ ဘယ်တော့မှ ထွက်လို့ ရမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်မှာ ဖက်တွယ်စရာဆိုလို့ မင်းရယ်၊ ပန်းချီရယ် ဒါပါပဲ။

"ဘယ်မှာ နေလဲ..."

သူ နေရာတစ်ခုကို ရွတ်ပြတဲ့ သူမ မသိပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း နေတယ်လို့ သိတော့ သူမ ပိုအံ့ဩ သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ကို စိတ်တိုင်းမကျပုံမျိုးနဲ့ ခပ်သိုးသိုးညည်းတယ်။

"နင့်လိုလူမျိုးက တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ မသင့်ဘူး"

တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ သူ့အခန်းကျဉ်းလေးကို သူငယ်ချင်းအချို့ ရောက်လာတတ် ပါတယ်။ ပန်းချီ အသိုက်အဝန်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့ ရောက်လာရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေမိ တယ်။

ပန်းချီအကြောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ ပန်းချီသဘောတရား စာအုပ် တွေ ဖတ်ပြီး အမြင်တွေကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ သူတို့ အားလုံး တစ်ညီ တစ်ညွတ်တည်း ပြောတာ သူမှာ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပါရမီတစ်ခု အ သေအချာကို ရှိနေတယ်တဲ့ ။ သူ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ပြီး တော့လည်း အမျိုးမျိုး ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးကြတယ်။

သူတို့ ဆက်သွယ်ပေးလို့ သူဌေးတစ်ယောက်လက်ထဲကို သူ့ပန်းချီ နှစ်ကား ရောင်းပေးလိုက်ရဖူးတယ်။ ပိုက်ဆံတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ မပျော်ဘူး။ သူ လိုချင်တာ ငွေကြေး မဟုတ်ဘူး ။ သူ ဆွဲနေတဲ့ ပန်းချီ တွေဟာလည်း ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ပန်းချီဆွဲတာဟာ စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်၊

စိတ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်လာတယ်။ မွန်း ကြပ်လာတယ်။ အားငယ်လာတယ်။ ဒါတွေကို ကင်းဗက်(စ်) ပေါ်တင်လိုက်ရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားတယ်။ တကယ်တမ်းပြောရရင် သူ့လက်ရာတွေဟာလည်း ဘာမှ ထူးခြားလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲပေါ်တာ ဆွဲ လိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများ အမြင်မှာ တော့ ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေလိမ့်မယ်။

နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အချိန်ပိုင်းအလုပ်နဲ့ က မလောက်ငှပါဘူး။ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ၊ ဆေးပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ နေနေသာသာ သူ့တစ်ဝမ်းစာတောင် အနိုင်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ရယ် မသိဘူး၊ သူ့ပန်းချီနှစ်ကားကို ဝယ်သွားတဲ့ သူဌေးက လိုတာမှန်သမျှ အားလုံး ဝယ်ပေးတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြတာတော့ အဲဒီလူကြီးနာမည်က ဦးသက်ခိုင်တဲ့ ။ ပန်းချီကား စုတာကို ဝါသနာ ကြီးပြီး စီးပွားရေးမဆန်တဲ့ သူဌေးတစ်ဦးလို့ ဆိုပါတယ်။ အလားအလာရှိတဲ့ လူငယ်အတော်များများကိုလည်း လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးတတ်တယ်တဲ့ ။

ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သိလည်း မသိချင်ဘူး။ သူ့အတွက်တော့ ပန်းချီဆွဲဖို့ အဆင်ပြေတာတစ်ခုတည်းနဲ့ တင် အားလုံး ပြည့်စုံနေပါပြီ။

"မင်း ပန်းချီကားတွေကို ပြခန်းတွေ၊ အရောင်းခန်းတွေကို လိုက်ပြပါလားကွ...၊ သေချာပေါက် အဆင် ပြေမှာ "

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ လေးလေးပင်ပင်ပဲ ခေါင်းယမ်း ပယ်ဖျက်မိပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ ဒီပန်းချီကားတွေ မရှိလို့ မရဘူး။ ဒီပန်းချီထဲမှာ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျော်ဝင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဆိုတာကို ဒီပန်းချီကားတွေ ကြည့်ပြီးတော့ပဲ သိနိုင်လိမ့်မယ်။

သူလို စိတ်အားငယ်တတ်သူ တစ်ယောက်အတွက် အတိတ်ဆိုတာ မရှိမဖြစ်ပါ။ အတိတ်ကို တွေးပြီး တသသ လွမ်းဆွတ်တတ်တာ စိတ်အားငယ်သူတွေရဲ့ သဘာဝပဲလေ။ အတိတ်ကို တွေးမယ်။ အတိတ်က နာကျင်မှုတွေ၊ အနိုင်ကျင့်ခံရမှုတွေ၊ ခေါင်းငုံ့အောက်ကျမှုတွေကို တွေးပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာ တသသ ခံစားဝမ်းနည်း မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မယ်။ စိတ်အားငယ်မယ်။

ဒါတွေဟာ စိတ်က အလိုလို မခိုင်းဘဲ လုပ်နေတတ်တဲ့ သူရဲ့ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစဉ်တွေပေါ့။ သင်တန်း မသွားရတဲ့ နေ့၊ အလုပ်မသွားခင် (သို့) အလုပ်က ပြန်လာချိန်တွေမှာ သူ ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီတွေကို ကြည့်ပြီး လှိုက်လှိုက်မောမော ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘဝရဲ့ ခါးသက်မှုတွေက မျက်လုံးမှာ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာ တယ်။

ဝမ်းနည်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကြောက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီအကြောက်တရားကို ပယ်ဖျက်နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့လည်း ဘဝမှာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက် ခဲ့ဖူးတယ်။

(c)

အဲ့ဒီနေ့က ပန်းပွင့်တွေ ကကြိုးဆင်၊ လေပြေက လက်ခုပ်တီး၊ နေမင်းပြင်းမှာ လမင်းတစ်ရာသာတဲ့ နေ့လေးပေါ့။ သခင်ကြိုးဆွဲရာ နောက်ကို ခြုံသံလေး တချွင်ချွင်ပြုရင်း အမြီးနဲ့လိုက်တတ်တဲ့ ခွေးတစ်

ကောင်ရဲ့ ရိုကျိုးမှုမျိုးနဲ့ သူ ခေါ်ရာနောက် သူ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

မြေတစ်မှုန့်ရဲ့ ထက်ဝက်မရှိတရှိ စိတ်ဓာတ်လေးကို ဆူဖြိုးထွားကြိုင်းဖို့ သူမ တစ်နေရာကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားတာပါ။ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲလို့ သူမ မမေးရက်ခဲ့ဘူး။ ဒီလို အောက်တန်းစား တေလေတစ်ကောင် အတွက် စိတ်နေမြင့်ဖို့ ဆိုတာ ကောင်းကင်ကို လှေကားထောင်သလို ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ သူမ ဘာလို့ မသိခဲ့ တာလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဖျန်းကားလက်စ ခြေလှမ်းတို့ ကို ရပ်တန့်ပြီး တစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

"ငါ နင့်ကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေမဲ့ စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးမယ်။ သေချာဖတ်ကြည့်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အားငယ်နေတာတွေ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်"

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇက တက်ကျမ်း လေးငါးခြောက်အုပ်လောက် ဖတ်ရုံနဲ့ ပျောက်သွားနိုင်သလား။ အခုက ဗီဇ မဟုတ်ဘူး ၊ အနာ။ စိတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အနာ၊ စိတ်အနာကို စာအုပ်ဖတ်ပြီး ကုစားဖို့ ဆိုတာ သမုဒ္ဒရာကို ဝါးတံတားထိုးသလို ရယ်စရာကောင်းနေမှာ ပေါ့...။

"အဟက်..."

သူရဲ့ ညင်းသိုးသိုးရယ်သံကြောင့် သူမက လှည့်ကြည့်တယ်။ တကယ်ဆို အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက သူ့ ကိုယ်သူ သတိပြုမိရမှာ ပါ။ ‘သတိ’ ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးကို သူ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့တယ်။

ကားလမ်းကူးတော့ သူရဲ့ လက်ငါးချောင်းက နူးညံ့မှုတစ်စုံတစ်ရာရဲ့ ဖျစ်ညှစ်ကိုင်တွယ်မှုကို အသက်ရှူ ရပ်မတတ် ခံစားခွင့်ရလိုက်တယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် စောင့်ထိန်းသင့်တဲ့ သိက္ခာတော်တွေ သူ့အလှည့်မှာ တစ်စစီ ပျက်စီးသွားပေမဲ့ ကမ္ဘာမှာ ကျေနပ်ဖွယ်အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ကမ္မည်းထိုး လိုက်မိတယ်။

ကားလမ်းတစ်ဖက်ကိုရောက်တော့ သူ့လက်ကို လွှတ်ချသွားပေမဲ့ ထိုခံစားမှုက နောက်ကမ္ဘာအထိ သေရာပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ထိုအရာလေးကို ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်မိတယ်။ သူမလက်ရဲ့ အထိအတွေ့လေးကို တမ်းတမ်းတတ နှမြောမိတယ်။

ထိုခဏလေးက သူ့ဘဝကို သွက်သွက်ခါအောင် ကိုင်လှုပ်သွားခဲ့တာ ပါပဲ။ ကာယကံရှင်ကတော့ လုံးလုံး သတိမူမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လမ်းမကူးရဲတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိခင်ဆန်သူတစ်ယောက်က ကူညီသလိုမျိုးသာ သဘောထား လိမ့်မည်ထင်ရဲ့ ။

တကယ်ပါပဲ။

အိမ်မက်ဆိုတာ ထိုခဏနဲ့ အစပျိုးခဲ့တာလေ။

အရိုးရှင်းဆုံး ဝန်ခံပါတယ်။ လမင်းကို သူ ချစ်တယ်။ သူ ချစ်နေတာကို သိကောင်းသိလိမ့်မယ်။ မသိဘဲ လည်း နေချင်နေလိမ့်မယ်။ မသိချင်ယောင်လည်း ဆောင်ချင်ဆောင်လိမ့်မယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည် ဖြစ်စေ၊ ချစ်တာက ချစ်တာပါပဲ။ သူ့လို ဂျစ်စီတစ်ကောင်ရဲ့ တေလေချစ်တွေ ကို သူမ ပြက်ရယ်ပြုချင် ပြုလိမ့်မယ်။ ကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက်ရင် ဟားတိုက်လိမ့်မယ်၊ ရပါတယ်။

အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်တတ်ပေမဲ့ ဒဿဂီရိလို ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်တော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ထပ်ပေါ်ချင် ပေါ်လာလိမ့်ဦးမှာ ပေါ့။ သူကတော့ ဆံပင်တွေ ဝေ့ဝဲသွားတိုင်း ချစ်နေတယ်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်း

တိုင်းလည်း ချစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး အသက်တစ်ခါ ရှူတိုင်းတောင် ချစ်နေမိတာပါပဲ။

‘ချစ်သူ’ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ ထွက်သက်လေးတွေကိုတောင် သိမ်းထားချင်ပါတယ်။ ယုတ်ညံ့တဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ရှူမှုမှာ ဖြူလွှရှင်းသန့်တဲ့ မင်းရဲ့ ထွက်သက်ကို ရောယောင်ထည့်မပေးချင်ဘူး။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမ အမှတ်မထင် ကိုင်တွယ်ခဲ့တဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်လို တယုတ်ယုတ်ကြည့်ပြီး အိပ်မက်တွေ အကြိမ်ကြိမ် မက်မိတယ်။ ခြင်္သေ့ဂူမှန်း သိပေမဲ့ ဆောင်းခိုနှင်းတွေလို တဖြောက်ဖြောက် သက်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားမိခဲ့တယ်။

သူ ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ သူမ အချစ်ကို ရဖို့ လည်း မမျှော်လင့်ဘူး။ သူမကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ လည်း မမျှော် လင့်ဘူး။ လက်လေးတစ်ဖက် သူ လိုချင်တာ အဲဒီလက်လေးရဲ့ အငွေ့အသက်၊ ထိတွေ့ခွင့်ရလိုက်ချိန် ခဏမှာ အမွေးပွဲ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ငွေ့လို စံပယ်ရနံ့သင်းသွားခဲ့တာ သူက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သင်တန်းကိုလည်း မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ အလုပ်လည်း မလုပ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေ ရသမျှကိုသာ စုတ်တံကိုင်ပြီး ရေးခြစ်နေမိတယ်။

လမင်းလေးရေ...

ဘာလို့ ကိုယ့်လို တေလေတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းကင်ကို လာသာရတာလဲ။ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း လာသာ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်က သာစေချင်နေတာ။

သူ ထမင်းလည်း မစားဖြစ်တော့ဘူး။ သိပ်လည်း မအိပ်ဖြစ်တော့ဘူး။

။ လုပ်ဖြစ်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

အဲဒါက အိပ်မက်တွေ အကြိမ်ကြိမ် မက်နေမိတာပါပဲ။

ငယ်ငယ်က အပုပ်နို့ကို အချိန်အတော်ကြာ ရှူမိရင် အပြင်းဖျားလေ့ ရှိတယ်။ အခုလည်း ဖျားနေပြီလား။ အသိမှ ရှိသေးရဲ့ လား၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မသိတော့ဘူး။ အခန်းလေးထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်စုံတစ် ရာကို တွေးနေတယ်။

ဘာတွေးနေမှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူး။ သေချာပြန်စဉ်း စားမိတော့မှ ခြေလှမ်းကို ရေတွက် နေတာ။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း...

စုစုပေါင်း ဆယ့်တစ်လှမ်းတိတိ ရှိတယ်။ ဆယ့်တစ်လှမ်း ပြီးသွား တော့ နောက်ထပ် လှမ်းစရာ နေရာ လွတ် မရှိတော့ဘူး။ ဆယ့်တစ် လှမ်းမှာ တင် ဆုံးသွားပြီ။ တကယ်တော့ သူ ပိုင်တာ ခြေဆယ့်တစ်လှမ်း ပါ။ တံခါးပိတ်ထားတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ အဲ့ဒီအရာကလွဲပြီး သူ ဘာ မှ မပိုင်ဘူး။

ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်၊ ကုတင်တစ်လုံး၊ ပန်းချီကားအချို့၊ အမှန် တော့ ဒါတွေဟာ ဘာမျှ ချောက်ချားစရာ မရှိဘူး။ သို့ပေမဲ့ အလွန်အမင်း ကို သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ရှူ လည်း ခက်ခ က်ခဲခဲကို မွန်းကြပ်နေတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအခန်းထဲကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးသွားချင်တယ်။ ဒါ

ပေမဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတိုင်း သော့ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်ကသာ ဆီးကြိုနေတယ်။ ဒီတံခါးကို သူပဲ သော့ပိတ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သော့ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ သူပဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့တာ။

အနံ့၊ သူ့နှာခေါင်းထဲကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုးဝင်နေတဲ့ အပုပ်နံ့။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ အဲဒီအပုပ်နံ့ပါပဲ။ ချောက်ချောက်ချားချားနဲ့ သူ ကုတင်ပေါ် လှမ်းကြည့်မိတယ်။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ သူ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်။

"မင်း ငါနဲ့ အမြဲတမ်း အတူတူရှိနေရမယ် လမင်း..."

နုတ်က တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကြီးဆီ တိုးရွေ့သွားတယ်။ ရှေ့ရောက်တော့ ခဏရပ်ပြီး သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်မိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့သွေးတို့ လှိုက်ကြွလာပါတယ်။ ကြက်သီးတွေ တဖျင်းဖျင်း ထလာတယ်။

ပြီးတော့ အံ့ကို တစ်ချက်ကြိတ်တယ်။

ကုတင်ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးကာ...

"ဟုတ်တယ်... မင်း အမြဲတမ်း ငါ့ဘေးနားမှာ ရှိနေရမှာ "

ထို့နောက်တော့...

သူ ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ လက်နဲ့ စုတ်တံ ထိတွေ့ပြီးသွားပြီ။ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို ရူးရူး နှမ်းနှမ်း အာရုံဝင်စားသွားပြန်ပြီ။

နှာခေါင်းထဲကို တရှုရှု တိုးဝင်နေတဲ့ အပုပ်နံ့ကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိတော့ ဘူး။ ကုတင်ဆီ လှမ်းကြည့်

လိုက်၊ ပန်းချီကားဆီ စူးစိုက်လိုက်နဲ့ သူ့လက်တွေ အသက်ပါနေတယ်။

ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျလာပါတယ်။

သူနှလုံးထဲမှာ ရှိနေတာက...

သူနဲ့ သူ့ချစ်သူ ဘယ်တော့မှ မဝေးရတော့ဘူး။

ဒီပန်းချီကားကြီး ရှိနေသရွေ့ သူ့ချစ်သူ သူ့ဘေးနားမှာ ရှိနေတယ်။

(a)

သူ ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိမ်ထဲမှာ နေပြီးတော့ အိပ်မက်စိမ်းတွေ ရှင်ရှင်မက်နေတယ်။ အာရုံထဲမှာ ချစ်သူ့ မျက်နှာက ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်နဲ့ မြူခိုးတွေ တလူလူဝေနေတဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ သူနဲ့ သူ့ချစ်သူ ပျော်ပါး နေကြတယ်။

ချစ်သူလက်လေးကို တယုတယကိုင်လို့ ။

အိမ်တွင်းအောင်းနေခဲ့တာ ညတွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ကူးပြီး လတွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်သာပြီးပြီလည်း မသိ တော့ဘူး။ ဘယ်အချိန် မိုးလင်းပြီး ဘယ်အချိန် မိုးချုပ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဒီအိမ်မှာ ရှိသေး တော့ရဲ့ လား သတိမထားမိဘူး။

သတိထားမိတာကတော့ ချစ်သူ့ကို အချိန်ပြည့် မြင်ယောင်နေတာပါပဲ။ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ် အက်ကွဲနေပေမဲ့ ရေသောက်ချင်စိတ်

မရှိဘူး။ အစာအိမ်တစ်ခုလုံး ပိန်လို့ရှုံ့တွနေလောက်အောင် ဆာလောင်နေ ပေမဲ့ အစားစားချင်စိတ် မရှိဘူး။

သူ အခုလို ခံစားနေရာတာကို တစ်စုံတစ်ယောက်များ မြင်ရင် လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ်လိမ့်မယ်။ မင်းလို အနပ်စုတ်ကောင်ကများ ရာရာစစဆိုပြီး ဝိုင်းဝန်းဆဲဆိုကြလိမ့်မယ်။ ခက်တာပဲ ဖိနပ်မပါသူ တစ်ယောက်မှာ လည်း ပန်းရထားအိပ်မက် မက်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ ဘာလို့ မသိကြတာလဲ။

အာရုံထဲမှာ ချစ်သူကို မြင်နေတယ်။ သူနဲ့ ချစ်သူအတူယှဉ်ပြီး ပန်းရထားကြီးစီးလို့ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား သူ မသိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တငွေ့ငွေ့ ပူလောင်သလိုတော့ ခံစားရတယ်။

"ဒေါက်... ဒေါက်"

အသံနှစ်ချက်ကြားတယ်၊ တံခါးခေါက်သံလား မသိဘူး။ ကုတင်ပေါ်လှဲရာက ထထိုင်လိုက်တယ်။

"ဒေါက်...ဒေါက်"

နောက်နှစ်ချက်၊ သူ ဒယ်မ်းဒယိုင် လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား သူ မဝေခွဲနိုင်ဘူး၊ သူက ပန်းရထားပေါ်ရောက်နေသလို တအိအိ ယိမ်းထိုးနေတော့ ဝေခွဲရ ခက် နေတယ်။

"ဝုန်း..."

တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သလားပဲ။

"ဟင်..."

"နောင်ရိုး... နင် ဘာဖြစ်လို့ သင်တန်းမလာတော့တာလဲ"

"ချစ်သူ..."

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ လေသံလေးနဲ့ တမ်းတမိတော့...

"နင့်အိမ်ကို ရှာလိုက်ရတာ၊ တော်တော် မေးလာရတယ်"

သူ ကြောင်တောင်ကာ ရပ်နေမိတုန်း၊ ချစ်သူက သူ့ဆီလိုက်လာတာ ဟုတ်လား။ ချစ်သူက သူ့အိမ်ထိ တောင် လိုက်လာတာလား။

သူ လှိုက်ခနဲ ပျော်မယ်လုပ်တော့...

မဟုတ်ဘူး ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့လို တေလေတစ်ယောက်ဆီကို ချစ်သူ လို တန်ဖိုးမြင့် မိန်းကလေးမျိုးက လိုက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ မဟုတ်ဘူး ...။

လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ။

"ဟဲ့... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို အိမ်ထဲခေါ်ဦးလေ"

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ချစ်သူက သူ့အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပါတယ်။ တံခါးဝမှာ ကြောင်တောင် ရပ်ပြီး ငိုနေမိတုန်း အတွင်းဘက်က စကားအချို့ကို ထပ်ကြားရတယ်။

"နင် သင်တန်းမတက်တာ ကြာလို့ နေမကောင်းများ ဖြစ်နေလား စိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာ"

အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားရတဲ့ စကားသံလိုပဲ နားထဲကို အသံဝါကြီးနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး မကြားတစ်ချက်၊ ကြား တစ်ချက် တိုးဝင်လာတယ်။ အခုချိန်ထိ သူ ဝေခွဲမရသေးဘူး။ သေချာတာက သူ့အသိအာရုံတွေ တစ်စုံတစ်ရာ ချို့ယွင်းနေပြီ။ သတိကလည်း လွတ်တစ်ချက်၊ ဝင်တစ်ချက်။

"မှောင်လိုက်တာ...၊ ပြတင်းပေါက်လည်း မဖွင့်ဘူး"

ခဏကြာတော့ 'ဝုန်း' ဆိုတဲ့ အသံတစ်ချက်နဲ့ အတူ အခန်းရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက လင်းရှင်းသွားတယ်။ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်ပြီး မျက်ရည်တွေတောင် ရစ်ဝဲလာသလားပဲ။

မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပြီး ချစ်သူရှိရာဆီ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့် အလား အားရပါးရ ဖက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ သူ ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ အာရုံ ထဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ပန်းတွေနဲ့ သွန်းဆစ်ထားတဲ့ ရထားကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ တလိုက်လှိုက် မျောပါနေတယ်။

သူ ဖက်ထားတယ်၊ ချစ်သူကို တိုး၍ တိုး၍ ဖက်ထားတယ်။ ပန်းရထားကြီးက တအိအိ လှုပ်နေတယ်။ ချစ်သူ ပြုတ်ကျမှာ စိုးလို့ အတင်းအကြပ်ကို ဖက်ထားမိတာပါ။

သူ့ဘဝမှာ ချစ်သူနဲ့ ဝေးလို့ မရဘူး။ ချစ်သူ မရှိလို့ မရဘူး။ သူ့နားက နေ ချစ်သူကို လုံးဝခွဲထွက်ခွင့် မပြု တော့ဘူး။

သူ့ရင်တွေ တင်းကြပ်ပြီး အသက်ရှူရတာ အမောတကော ဖြစ်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို တစ်စုံ တစ်ရာက ထုနှက်ရိုက်ပုတ်နေသလိုလည်း ခံစားရတယ်။ အရေးမကြီးဘူး။ သူ့အာရုံမှာ ချစ်သူကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး။

အဓိကက သူ့နံဘေးကနေ ချစ်သူ ထွက်မသွားဖို့ ...။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ထိရမှုတွေ တဖြည်းဖြည်း နည်း

လာတယ်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် လည်း အသက်ရှူကြပ်လာတာကြောင့် တင်းထားသမျှ အရာအားလုံးကို ရုတ်ချည်းလျှော့ချပစ်လိုက်တော့ ...

"ဝုန်း..."

ကုတင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတဲ့ ခန္ဓာတစ်ခု...

"ဟာ..."

အသိနဲ့ ခန္ဓာ ပြန်လည် ကပ်မိမိချင်း သတိရလိုက်တာက...

"လမင်း..."

နှုတ်မှ အလျင်စလို ရေရွတ်ရင်း ပွေ့ယူလှုပ်နှိုးလိုက်တော့...

"ဘုရားရေ..."

အသက်မဲ့သယောင် ခန္ဓာတစ်ခုက လုံးဝ နိုးထမလာတော့ဘူး။

"လမင်း... လမင်း... လမင်း..."

အခါခါလှုပ်နှိုးပေမဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အမောတကော နှာသီးဝ လက်တင်ကြည့်လိုက်တော့...

ပထမတစ်ချက်၊ ဒုတိယ...

"သွားပြီ"

ချစ်သူက အသက်ရှူခြင်းပါ ကင်းမဲ့သွားခဲ့ပြီ။

"ငါ... ငါ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ...၊ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ"

သူ ဘာတစ်ခုမှ မသိတော့ဘူး။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း...၊ ခြောက်လှမ်း၊ ခုနစ်လမ်း၊ ... ဆယ်လှမ်း၊ ဆယ့်တစ်လှမ်း...။

တကယ်တော့ သူ ပိုင်တာ ခြေဆယ့်တစ်လှမ်းပဲ။ အိပ်မက်နဲ့ လက်တွေ့ မှားယွင်းစွာ အတင်းအကြပ် ပွေ့ဖက်မှု ဒဏ်ကြောင့် ချစ်သူ အသက်ရှူကြပ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ...

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ မျက်ရည်တွေ ပြိုင်ပြိုင်စီးကျနေ တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေလို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ကုတင်...

ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လဲနေတဲ့ ချစ်သူက သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေတယ်။ ချစ်သူ့ဆံပင်တွေ ပွယောင်း ရှုပ်ထွေးကာ အိပ်ယာခင်း ကြေကြေပေါ်မှာ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ မျောလွင့်လို့ ...။

သေချာသွားပြီ ချစ်သူ ပြန်လည်လှုပ်ရှားဖို့ နှိုးထလာမှာ မဟုတ်တော့

။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

တဒေါက်ဒေါက် လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ တိခနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ချစ်သူလဲလျောင်းရာ ကုတင်ဆီသို့ အချိန်အတော်ကြာအောင် ရပ်ငေးနေ

မိတယ်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုက တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာပါတယ် ။ ဝေဝေဝါးဝါး၊ သို့ပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲ တိကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင် လာပြီးသည့် နောက်မှာ တော့...

ပန်းချီ။

"ဟုတ်တယ်၊ ပန်းချီဆွဲထားရမယ်...၊ ချစ်သူရဲ့ ပုံကို မပျောက်ပျက် အောင် ချစ်သူ့အငွေ့အသက်တွေ မပျောက်ပျက်အောင် ပန်းချီဆွဲထားရ မယ်။ ဒါမှ ငါ့ဘေးနားမှာ ချစ်သူတစ်သက်လုံး ရှိနေမှာ "

အရူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ချက်ချင်းပဲ ကင်းဗက် (စ်) ပြား တစ်ခု တင်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆေးခွက်နဲ့ စုတ်တံကို လှမ်းကိုင်လိုက်တော့....

"မဟုတ်သေးဘူး...၊ ဒီအတိုင်းဆို ချစ်သူရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်"

အသိလွတ်သလို ပြောပြီး ဆေးခွက်နဲ့ စုတ်တံကို ပြန်ချကာ တံခါးဆီ အလျင်အမြန် သွားလိုက်တယ်။ ပြီး တံခါးကို ချိုင်းခနဲ ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက် တယ်။ သော့ပါ တစ်ခါတည်း ခတ်။

ပြီးတော့ သော့ချောင်းကို ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းတံခါးကနေ အပြင်ကို တအားကုန် ပစ်လွှတ်လိုက်ပါ တယ်။ ဒါမှ ချစ်သူအငွေ့အသက်တွေ ဘယ်မှ ထွက်မသွားနိုင်မှာ ။

ပန်းချီဆွဲခြင်း လုပ်ငန်းကိုလည်း နှောင့်ယှက်သူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ပြတင်းတံခါးကတော့ ချစ်သူ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ထားခဲ့လို့ ထားလိုက် တော့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သမျှကို ဘာမှ ခြေရာ လ

က် ရာ မပျက်ချင်ဘူး။

ပြီးတော့...

နောက်ပြီးတော့...

ကင်းဗက်(စ်) ရှေ့မှာ ရပ်တယ်။ စုတ်တံကို ကိုင်တယ်။ ချစ်သူကို ကြည့်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ချစ်သူ မရှိတော့ဘူး။ သေဆုံးခြင်း မရှိတော့ဘူး။ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်း မရှိတော့ဘူး...။

သူရဲ့ အသက်ရှူသံတွေ အားလုံးက စုတ်တံထဲမှာ ပျော်ဝင်သွားပြီ။

ထိုအတိုင်းလေးပါပဲ။ ခြေဆယ့်တစ်လှမ်းစာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

IV

ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး တစ်အိမ်နားကို လူတွေ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာကြတယ်။ နှာခေါင်းရှုံ့သူက ရှုံ့၊ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ထားသူက အုပ်ပြီး တရိပ်ရိပ်လာနေကြပါတယ်။

"ဟုတ်တယ်... ဒီအိမ်က အနံ့ထွက်နေတာပဲ"

ရှေ့ဆုံးက ရောက်နေသူတစ်ယောက်က နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောတယ်။

"ဟုတ်ရဲ့ လား... သေချာလည်း လုပ်ကြဦး။ တော်ကြာ ကျော်မကောင်း၊ ကြားမကောင်း ဖြစ်နေဦး မယ်"

"သေချာပါတယ်... ဒီအိမ်ပါပဲ"

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ အနံ့ပဲ။ ကျုပ်တို့ အိပ်မရတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ"

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က တကယ်အိပ်မရတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ညည်းညည်းတွားတွား ပြောတော့...

"ကျုပ်တို့ ခေါင်းရင်းအိမ်လည်း ဘာထူးလဲ။ ကိုယ့်အိမ်က နံနေတာမှတ်လို့ ၊ တစ်အိမ်လုံး ရှာတာ နံနေ တာပဲ... အခုမှ တရားခံတွေ့တော့တယ်"

ဒီလိုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုးရွားလွန်းသော အနံ့အသက် မခံနိုင်သူ လူအချို့စုဝေးပြီး အပုပ်နံ့ထွက်ရာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ခြံဝင်းလေးထဲသို့ ဝင်

လာကြပါတယ်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်နား နီး လာလေ အနံ့က ပိုမိုဆိုးရွား လာလေ မို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လည်း ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားရင် သူတို့ တစ်ရပ် ကွက်လုံး နေလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ တချို့ကလေးတွေဆို အပုပ်နဲ့ဒဏ်ကြောင့် တမှိုင်းမှိုင်းတတွေတွေနဲ့ ရောဂါတောင် ဖြစ်နေပြီ။

"တံခါးကြီး ပိတ်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

"တံခါးခေါက်ကြည့်ရမှာ ပေါ့၊ အကြောင်းမထူးရင် တံခါးဖျက်ဝင်ကြ မယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ အိမ်ရှင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ဒီလောက် ပုပ်စော်နံ့နေတာ။ ဘယ်သူက ခံနိုင်မှာ လဲ"

"ရပ်ကွက်လူကြီး ခေါ်ဦးမလား"

"အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ တအောင့်နေ လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့ "

"ဒါဆို သူလာအောင်ထိ စောင့်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

မထူးတော့ပါဘူး။ ဒီလောက်ထိ သည်းခံပြီးသွားမှ ရပ်ကွက်လူကြီး အလာကို စောင့်ကြတာပေါ့။ သိပ် မကြာလိုက်၊ ခြံဝန်းထဲကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။

"ဟိုမှာ ရပ်ကွက်လူကြီး လာပြီ"

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံနောက်မှာ ရှေ့ကို သည်းကြီးမည်းကြီး ဖြစ်နေကြတဲ့ ခေါင်းတွေ လှည့် လာတယ်။ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်

ပဝါ အုပ်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာတာပါ။ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ အနံ့ အသက်ကို ရပ်ကွက်လူကြီးများလည်း တော်တော်ခံစားနေရမယ် ထင်တယ်။

ထိုခဏမှာ ပဲ...

"ဒေါက်ဒေါက်... ဒေါက်ဒေါက်"

"..."

"အထဲမှာ လူရှိလား"

"ဒေါက်ဒေါက်... ဒေါက်..."

"မောင်နောင်ရိုး... အထဲမှာ ရှိနေလား"

အတွင်းက ဘယ်လိုမှ တုန့်ပြန်သံ ထွက်မလာဘူး။ ဒီတော့ အားလုံး က ရပ်ကွက်လူကြီးကို ဝိုင်းကြည့် တယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။

ရပ်ကွက်လူကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် ခဏမှာ ပဲ...

"ဝုန်း"

ဟူသော အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အတူ တံခါးမကြီးနှစ်ချပ်က အတွင်းကို ပွင့်သွားတယ်။ ပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း လွန် စွာဆိုးရွား အောက်သိုးလှတဲ့ အပုပ် နံ့က လှိုင်းခနဲ အနံ့ထွက်လာတယ်။

လူတွေအားလုံး နှာခေါင်းကို ကိုယ်စီပိတ်လိုက်ရပြီးသည့် နောက်မှာ ပဲ...

အရင်ဆုံး လူတစ်ယောက်အခန်းထဲကို ခြေတစ်လှမ်းအချ...

"ဟင်..."

မျက်လုံး ပြုတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်သွားစဉ်...

ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ နောက်တစ်ယောက်...

"ဟာ..."

"ဘုရားရေ..."

သရဲ၊ သဘက်ကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့ရှိလိုက်ရသလို...

အသက်ငယ်ငယ် မိန်းမတစ်ယောက် လှမ်းဝင်သွားမိစဉ်မှာ တော့

"အမယ်လေး... အမယ်လေး..."

ဟူသော ကြောက်မခန်းလီလီ အော်သံကျယ်ကြီးနဲ့ အတူ သွေးပျက်မ
တတ် ထိတ်လန့်ငိုယိုသံတွေပါ တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာပါတော့
တယ်။

ချက်ချင်းပဲ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးထဲမှာ က အော်သံ၊ ငိုသံ၊
ကယောင်ချောက်ချား ရေရွတ်သံတွေ ဆူညံ သွားတယ်။ တချို့လည်း အိ
မ်ထဲက ပြေးထွက်သွားကြတယ်။

တချို့လည်း အသက်မဲ့သယောင် ကြောင်ငေးရပ်တန့် သွားကြတယ်။

သူတို့ အားလုံး တွေ့လိုက်ရသည် ကား...

ခြေဆယ့်တစ်လှမ်းစာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ...

သွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေသော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်။

ပုံပျက်ပန်းပျက် ပုပ်သိုးရိလျော်နေသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်း (ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ် အစားများ အရ မိန်းကလေးအလောင်း ဟု ယူဆနိုင်သည်။)

ပြီးတော့...

ပန်းချီကားတစ်ချပ်
